

Arrest

nr. 62 265 van 27 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 januari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. NAAM *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat V. NAAM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 maart 2006 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 22 maart 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 november 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Op 15 november 2007 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Vaste

Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen verwerpt dit beroep bij beslissing van 6 april 2007.

Op 8 november 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Op 22 november 2007 stelt verzoeker tegen dit bevel beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 9281 van 27 maart 2008.

Op 8 mei 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 mei 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 5 maart 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 3 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op 15 september 2010 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. De Raad vernietigt deze beslissing bij arrest nr. 51 321 van 18 november 2010.

Inmiddels, op 9 september 2010, wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Op 15 september 2010 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 51 320 van 18 november 2010.

Op 24 september 2010 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 29 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 5 maart 2009 ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.03.2009 werd ingediend door:

N. E., I. (...) (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

adres: (...) nationaliteit: Kameroen

*in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2008 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.*

*Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9*bis* van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructie. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Het feit dat deze aanvraag niet enkel wordt bekeken in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zoals deze bestond op het moment van de indiening van de aanvraag, maar ook op basis van de vernietigde instructie, is een gunstmaatregel die aan betrokkene wordt toegestaan.*

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8.B van de vernietigde instructie. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk

ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een oud arbeidscontract d.d. 22.03.2007 toe, hetgeen echter niet in betrokkenen voordeel weerhouden kan worden aangezien dit geen recent arbeidscontract is dat opgesteld werd in functie van de vernietigde instructie van 19.07.2009 om een arbeidskaart B te verkrijgen. Het feit dat betrokkene vroeger tewerkgesteld was, vormt geen grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Het feit dat betrokkene sinds maart 2006 onafgebroken in België verblijft, hij lessen Nederlands gevolgd heeft, een attest maatschappelijke integratie en een attest inburgering voorlegt, hij lid is van een kerkgemeenschap, hij werkervaring heeft en ter staving hiervan een oud arbeidscontract en loonfiches voorlegt, een ruime vriendenkring in België heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie in het kader van artikel 9bis. Overigens doen deze elementen aangaande de integratie van betrokkene ook niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 06.04.2007 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk ongeveer een jaar en een maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 05.03.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend vóór het in werking treden van de instructie dd. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden, zoals de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, heeft voorzien. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (zijnde het niet beschikken over een niet-precaire verblijfstitel en de afwezigheid van een Belgische ambassade te Kameroen) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Wat betreft de volgende aangehaalde elementen, namelijk de vrees voor vervolging en schending artikel 3 EVRM dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag 9bis niet kan worden opgemaakt of deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Indien er geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging ten gevolge van zijn homoseksuele geaardheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden."

Op 7 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 24 september 2010 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 18 januari 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

"Tweede middel tot vernietiging

Schending van de motiveringsverplichting, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991;

Schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

5.1.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoeker niet beantwoordt aan de vereisten die noodzakelijk zijn om een verblijfsmachtiging te verkrijgen op basis van punt 2.8.B van de vernietigde instructies.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoeker niet voldoet aan de vereisten van dit punt omdat hij een oud arbeidscontract voorlegt en geen recent arbeidscontract in functie van de vernietigde instructie.

5.2.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van deze overwegingen stelt dat verzoeker niet beantwoordt aan de vereisten van punt 2.8.B van de regularisatie.

Overwegende dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt echter niet voldoende en adequaat kan zijn.

Dat immers dient te worden gesteld dat de administratie enerzijds stelt dat zij de instructies strikt zullen naleven, maar dat anderzijds kan waargenomen worden dat in de instructies van 19/07/2009 geen andere melding wordt gemaakt dan van volgende vereisten :

- *Voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007.*
- *De duurzame lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen :*
 - o *De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*
 - o *De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen*
 - o *Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit- en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.*
- *Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)*

5.3.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet geldig kan motiveren dat verzoekers contract een oud contract is die niet beantwoordt aan de instructies van 19/07/2009.

- *Allereerst, en dit weze herhaald, werden de instructies nooit expliciet ingeroepen door de verzoeker.*
- *Ten tweede, wijkt de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken af van de regels vervat in de door de Dienst Vreemdelingenzaken toegepaste criteria aangezien het arbeidscontract wel geldig is.*

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte aanhaalt dat het arbeidscontract voor onbepaalde duur niet wordt aanvaard aangezien het al afgesloten zou zijn.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk een voorwaarde toevoegt aan de vereisten die werden vooropgesteld in het kader van de regularisatie op basis van de nieuwe instructies en meer bepaald in het kader van punt 2.8.B.

Dat de instructies echter nergens vermelden dat het om een nieuw arbeidscontract moet gaan. Dat het dus niet toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken om een nieuw criterium toe te voegen aan dit criterium dat vooropgesteld was in de instructies, criterium op basis waarvan dan een weigeringsbeslissing wordt genomen.

Dat de administratie in uitvoering van de regels die werden vooropgesteld en op basis van dewelke duizenden aanvragen werden ingediend niet deze regels kan en mag veranderen, enerzijds omdat zij daar de bevoegdheid niet toe heeft en anderzijds omdat er een vertrouwensbeginsel is. Dat nogmaals herhaald dient te worden dat in de instructies niet vermeld staat dat het om een nieuw arbeidscontract dient te gaan. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van de voorgaande motivering ten onrechte stelt dat het arbeidscontract van de verzoeker niet zou beantwoorden aan het punt 2.8.B. Dat de motivering die de tegenpartij bezigt in de bestreden beslissing geen deugdelijke motivering is. Dat de bestreden beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.

5.4.

Dat de verzoeker bovendien dienstig kan verwijzen naar de motivering van het arrest gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 15/12/2010 met nr. 53.100 met betrekking tot dezelfde problematiek (waarvan een deel van de overwegingen hierna weergegeven worden): (...)."

2.2. De Raad wijst erop dat de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij het onderzoek naar de correcte naleving van de materiële motiveringsverplichting behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Verzoeker heeft op 5 maart 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

2.4.1. In de aanhef van de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: *"Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructie. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Het feit dat deze aanvraag niet enkel wordt bekeken in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zoals deze bestond op het moment van de indiening van de aanvraag, maar ook op basis van de vernietigde instructie, is een gunstmaatregel die aan betrokkene wordt toegestaan."*

2.4.2. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie strijdig is met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen.

2.4.3. Uit de overwegingen van voormeld arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag. Zelfs aangenomen dat de verwerende partij naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 5 maart 2009, toepassing kon maken van de instructie van 19 juli 2009 en de daarin vermelde criteria, is de Raad van oordeel dat, indien de verwerende partij bij wijze van gunstmaatregel overgaat tot het toetsen van de aanvraag aan de criteria van de vernietigde instructie in het licht van de ruime discretionaire bevoegdheid waarover zij, zoals reeds gezegd beschikt, zij zichzelf ertoe verbindt om deze toe te passen op een wijze die niet kennelijk onredelijk kan worden geacht.

2.5.1. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het oud arbeidscontract van 22 maart 2007, zoals voorgelegd door verzoeker, niet kan worden aanvaard en dat om een arbeidskaart B te verkrijgen op basis van het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 een recent arbeidscontract dient te worden voorgelegd dat werd opgesteld in functie van voornoemde instructie. Verwerende partij duidt er tevens op dat het feit dat verzoeker vroeger tewerkgesteld was geen grond voor regularisatie vormt aangezien verzoekers tewerkstelling slechts werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet werd afgesloten en enkel als doel had verzoeker de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

2.5.2. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing ten onrechte zijn arbeidscontract voor onbepaalde duur niet aanvaardt aangezien het al gesloten is op 22 maart 2007. Verzoeker betoogt immers dat verwerende partij hier verkeerdelijk een voorwaarde toevoegt aan de in het kader van de regularisatie vooropgestelde vereisten van de instructie van 19 juli 2009, meer bepaald van het criterium 2.8B, daar in de instructie niet vermeld staat dat het om een nieuw arbeidscontract dient te gaan. Verzoeker meent hierbij dienstig te kunnen verwijzen naar een arrest van de Raad nr. 53 100 van 15 december 2010 betreffende dezelfde problematiek.

2.5.3. In de nota repliceert de verwerende partij in essentie dat de vereiste van een recente arbeidsovereenkomst impliciet doch onmiskenbaar voortvloeit uit artikel 1, § 1, 2° van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers. Zij citeert deze bepaling en stelt dat die voorziet in de voorlegging van een arbeidscontract, opgesteld volgens het model zoals opgenomen in de bijlage van dat koninklijk besluit. Criterium 2.8B moet volgens de verwerende partij worden samengelezen met dit KB. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk om van de verzoekende partij een arbeidscontract te vragen dat recent is en werd opgesteld in functie van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

2.5.4.1. De Raad ziet niet in op welke manier het bij de beoordeling van de door verzoeker voorgelegde arbeidsovereenkomst, zijnde een arbeidscontract van onbepaalde duur afgesloten op 22 maart 2007, relevant is te verwijzen naar het feit dat verzoekers tewerkstelling slechts werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten en dat verzoeker een arbeidskaart B dient te verkrijgen middels een recent arbeidscontract opgesteld in functie van de instructie van 19 juli 2009. Er dient immers op gewezen te worden dat het systeem opgezet in de instructie van 19 juli 2009 per definitie vereist dat een arbeidsovereenkomst wordt afgesloten en/of voorgelegd in een periode dat tewerkstelling voor de betrokken vreemdelingen niet (langer) toegelaten is, daar zij zich in illegaal verblijf bevinden. De Raad wijst erop dat het tussenkomen van de instructie van 19 juli 2009 niets verandert aan het feit dat arbeidscontracten gesloten door personen die zich in illegaal verblijf bevinden, net als arbeidscontracten

gesloten vóór 19 juli 2009, aangegaan zijn door personen die niet over een arbeidsvergunning beschikken. De Raad ziet dan ook niet in waarom er voor een contract van recente(re) datum, gesloten op of na 19 juli 2009, wel van uitgegaan kan worden dat de werknemer onder zulk contract kan tewerkgesteld worden en dit niet het geval is voor een contract gesloten vóór 19 juli 2009, wanneer in beide gevallen de werknemer niet over een arbeidsvergunning beschikt en hij in beide gevallen het contract slechts daadwerkelijk kan uitvoeren wanneer hij op basis van een voorwaardelijk toegekende machtiging tot verblijf een arbeidskaart B kan aanvragen en vervolgens deze arbeidskaart heeft verkregen.

2.5.4.2. Bovendien wordt nergens in de instructie van 19 juli 2009, op de inhoud waarvan de staatssecretaris zich steunt bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid, bepaald dat het voorgelegde arbeidscontract "*recent*" dient te zijn, waarbij de Raad aanneemt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bedoelt dat dit dient gesloten te zijn op of na 19 juli 2009, opdat het voor het criterium 2.8B in aanmerking kan worden genomen, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift ook aangeeft, inderdaad een voorwaarde toevoegt aan de vereisten die worden opgelegd in het kader van het criterium 2.8B in de instructie van 19 juli 2009. Nog daargelaten het gegeven dat dienaangaande niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing, kan de verwerende partij in haar nota met opmerkingen derhalve niet dienstig verwijzen naar artikel 1, § 1, 2° van het koninklijk besluit 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers.

2.5.5. Gelet op het voorgaande volstaat de opgegeven motivering in de bestreden beslissing, daar waar zij verwijst naar de datum en verband houdt met het tijdstip waarop de voorgelegde arbeidsovereenkomst werd gesloten en stelt dat verzoekers tewerkstelling slechts was toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten en dat verzoeker een recent arbeidscontract dient voor te leggen om een arbeidskaart B te verkrijgen, niet om te schragen waarom het op 22 maart 2007 afgesloten arbeidscontract van onbepaalde duur niet in aanmerking wordt genomen bij de beoordeling van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Zodoende is de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het tweede middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WIJNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WIJNGAERT

A. WIJNANTS